

DIPTYCHON

1

Min mor fortalte mig om hvordan hun en nat, som ofte skete,
havde holdt sig vågen
i vores træhus, for enden af indkørslens
mørke bladmuld
og ventede på min far, efter værtshusene havde lukket, velvidende
at han måtte gå
adskillige miles 'i hans tilstand',
hvis ikke en eller anden satte ham af hjemme,
fordi han lang tid før havde kørt sin egen bil ud over en bjergskråning,
og i færd med at blive en legende havde kørt
på en plantages væltede
bananpalmer, helt ned til dens fod, og nogens dør,
med bilen stejlede, og hurtigt glidende
på en kæmpeflåde
af lemlæstet, saftsivende fiber,
fra hvilken han var klatret ned, uskadet, helt igennem høflig,
og aldrig siden havde kørt.
Denne nat tøvede min mor med at gå ud, og efterlade os børn alene,
og faldt selv i søvn, fuldt påklædt, på den redte seng,
men sprang op, lidt senere, med den grimme smag –
så med det samme
at han stadigvæk savnedes – og styrtede ud, halvkvalt,
for at opdage at hun, i søvne, havde bidt halen af
et lille firben, der var trukket mellem hendes læber. Denne bitterhed
(plejede jeg at forestille mig),
løb hun ud på verandaen for at spytte ud,
og, stående dér, tør for spyt, så hun ud over den tavse, frosne bush,
og så at byens fjerne lys var døet bort.

Dog holdt min mor aldrig op med det som filosoffer påberåber sig,
'at yde omsorg',
skønt hun aldrig havde læst andet end *Women's Weekly*,
og kunne være 'helt umulig' gennem et par
måltider, selvfølgelig.
Denne omsorg for ting, indser jeg, var hendes eneste ægte ledsager
i alle disse år,
Det var som om hun var to personligheder,
en fortravlet person, og en stille anden person, som så hvad
der skulle gøres, og
som syntes at træde igennem hende, igen.
Hendes omsorg for alting kunne man se komme til syne ligesom
tidevandets bræmme på saltflader.
Det var det som fik hende til at jage naboens tyr ud af vores
have med en kost,
da hun opdagede den i færd med at trampe hendes kimplanter ned –
tilbage, skridt for skridt tvang hun den, gennem det ødelagte hegn,
mens den brølede og stangede efter hende til højre og venstre hele vejen,

jeg som var fem år gammel råbende på bagtrappen:
'Gi' den dog for pokker et par blomster, mor.'
Nej. Hun låste kosteskabet med udstrakte arme tværs over dens næse mens hun selv blev skubbet tilbage, brat, tværs over gårdspladsen. Hun dukkede sig bagved nogen tomatstokke, og slog den med håndtaget, lige over mulens rungende hulhed, puffede mod øjnene med hirsebørsten, og fik sin vilje, jog den brølende ud; imens jeg, i kvaler, stod og slog mod trinene, rækværket, med en strygejernsledning, og pludseligt styrtede derned, og blev ligeledes sat på plads, slået tilbage til det nederste trin, hujende. Og alt, indså jeg, på grund af disse skrøbelige blade som hun med det samme begyndte at pusle med, små som musefodspor i den nedtrampede lermuld.

2

Hvorimod, min far blot syntes at bekymre sig om aldrig at blive opfattet som drunker, altid iført velpudsede sko. En drunker definerede han som én der havde glemt en gentlemans *facon*. En gentleman, dybest set, kendes kun, eksisterer kun, i kraft af hans optræden. Selv havde han de mest perfekte manerer, så at sige. Jeg kan ikke forestille mig nogen med en mere kølig og afslappet rolig opførsel. I ham var al følelse underlagt *facon*. At børste og bule den hat man så tog på, eller at se ud over os alle, og så brede sin serviet ud for at lade måltidet begynde – in en by hvor alle mænd sandsynligvis en varm aften satte sig for at spise i en undertrøje – var hans lidenskab. Han var, trods alt, akademiker (dog uden afsluttende eksamen), noget mere sjældent dengang. Min far, indser jeg, var håbløst melankolsk – de små, mistroiske små øjnes stilling, og de smalle læbers, i hans langstrakte ansigt røbede hver fornøjelses bitterhed, bortset fra formens fornøjelser. Tit drak han alene i RSL-klubben, og var blevet set bærende et omhyggeligt udvalgt slips for at drikke sig fuld i klitterne mens han betragtede havet. Da han var syg og hjemme om natten, kiggede jeg ind i hans soveværelse ved den ene ende af en veranda med trådnet, lige rundt om døren og lidt bag ham, og så hans uhyggeligt hvælvede hovedskal under lampelyset mens han læste i cigarettens størknende røg. Lys skinnede igennem netværket hen på de tætte hortensiahoveder, og på den store uformelige masse af insekter, som bier på voks, kravlende tøjret og upåagtet lige ved side af ham. Han syntes at være tilfreds, i disse stunder, som om han havde gjort alt han kunne for sig selv

og var blevet tvunget til, objektivt, at give op.
Han kunne lide sin kedelige mavesårspatientmad
og den store bunke biblioteksbøger jeg havde hentet. (Mine instrukser
var altid:

'Ikke noget klynkende. Ikke noget af New York jøder;
ikke noget af kvinder, især de franske; ikke noget
oversat fra russisk.')

Og dog var den eneste gang jeg hørte ham sige at han havde nydt
noget som helst

da han talte om bushen, engang. 'Deroppe i bjergene,'
belærte han mig, idet han pegede sig omkring, 'når solen stiger op
af havet, og man står blandt
disse høje træer, får man fred i sindet.'

Jeg var imponeret. En anden gang, bad han mig om, efter sin død, at
tage hans aske et eller andet sted hen, og ikke lægge ham sammen med
de lokale, på kirkegården.

Jeg gik op på et af bjergene han havde nævnt
år tilbage, på den tid på døgnet han havde talt om, når den halv-
opstegne sol

var lige så takket som den

på hans infanteritegn,

og dér strøede jeg ham ud, endelig fuldstændigt reduceret, i det
våde, vindblæste græs.

Trods al hans afstumpethed overfor min mor, havde jeg for længst
accepteret ham.

Han havde, trods alt, givet mig, eller vist mig, det bedste råd,
og havde ladet mig være i fred. Og jeg var kommet nu til det synspunkt at
vi alle er patetiske.

Da jeg åbnede hans murstensstore plastikæske denne morgen,
gled min lommekniv

og skar mig i hånden – og så gravede jeg med denne

i hans aske, som viste sig at ligne grålilla marmorstøv,

og følte at jeg ikke behøvede at finde flere ord.